

# Bírósági beadvány Sallai János tanúnyilatkozatára a folyamatban lévő *Rendészettudományi szaklexikon* téves szócikkeinek megsemmisítésére indított perben

BALLA Zoltán<sup>1</sup>

Tisztelt Bíróság!

*A rendészet tudománya és gyakorlata* konferenciakötetben megjelent tanulmányomra (BALLA 2024) a megidézett tanúk közül Sallai János válaszolt *A 3. sz. tanú nyilatkozata. Válasz Balla Zoltánnak a Képzéletbeli keresetlevél a bírósághoz című publikációjára* címmel a *Magyar Rendészet* című tudományos folyóiratban (SALLAI 2025). Erre reagálva az alábbi beadványt terjesztem a tisztelt Bíróság elé.

Elöljáróban megjegyzendő, hogy az alábbiakban részben formai kérdéseket érintek, részben alaposabb elemzést igénylő gondolatokat vetek fel, amire viszont jelen műfaj nem ad lehetőséget. Ezzel együtt hiszem, hogy az alakulóban lévő rendészettudományhoz segítséget nyújthat jelen tanulmányom.

## I.

Tisztelt Bíróság, kijelentem, hogy fenntartom a keresetlevélben megfogalmazott állításaimat. Ezek – kis kiegészítéssel – röviden:

- A *Rendészettudományi szaklexikon* (Rtsz.) jelenlegi tartalmában, illetve számos szócikk tekintetében nem üti meg minden szempontból egy igényes lexikkal szembeni követelményeket.

<sup>1</sup> Habilitált docens, PhD, főiskolai tanár, Nemzeti Közszerződési Egyetem Rendészettudományi Kar Igazgatásrendészeti és Nemzetközi Rendészeti Tanszék, e-mail: [balla.zoltan@uni-nke.hu](mailto:balla.zoltan@uni-nke.hu)

2. Az Rtsz. mostani állapotában nem mindenben képes kellő minőségű tudományos alapot szolgáltatni az alakulóban lévő rendészettudomány kialakulásához, fejlődéséhez.
3. A rendészet joga, hogy tényleges tudománnyá váljon, ennek folyamatában korrigálni kell a vonatkozó téves megállapításokat, törölni kell a nem kevés irreleváns szócikket.
4. Az Rtsz. megalapozatlan vagy nem kellően megalapozott szócikkei maradóan káros nyomot hagynak a fiatal kutatók, szakdolgozat-készítők gondolkodásában, fogalmi rendszerük kialakulásában. Ezt az állítást már most is könnyű bizonyítani az elmúlt 4-5 évben készült szakdolgozatok, publikációk vonatkozó megállapításainál.
5. Az Rtsz. alkotóinak célja, elhivatottsága, szellemi produkciója, szakmai buzgalma és munkája unikális, csak a dicséret hangján méltatható. Ők mint alperesek összességében büszkék lehetnek szellemi termékeikre, amit a felperes abszolút elismer. Nagyon sok szócikk megfelel a szakmai kívánalmaknak, kritika nélkül idézhető. Kifogástalan a szerkesztés, a mű külcsíne.
6. De az Rtsz. a fenti pontban foglalt elismerés mellett is komoly felülvizsgálatra szorul. Ugyanis messze nem tökéletes a mű, mintegy háromezer szócikke közül sok komoly zavart okozó, irreverzibilis folyamatokat gerjeszthet. Vagy ez talán már be is következett. Ezt támasztja alá az a tény, ami a keresetlevél (cikk) készítése után a felperes témavezetésével készülő egyik PhD-hallgató tanulmányának kiadás előtti változatában volt olvasható. Az Rtsz. „Nemzetközi büntetőbírószág” (BODA 2019) szócikkét a jelölt szó szerint idézte, majd erre alapított néhány következtetést. Ennek lényege, hogy „a 124 tagállam által, 2002 júliusában alapított, hágai székhelyű Nemzetközi büntetőbírószág az első jogi testület, amely állandó jelleggel bíraskodik népirtás, emberiség elleni és háborús bűnök ügyében” (BODA 2019: 410). Opponensként kifogásolandó, hogy az Rtsz. az állandó nemzetközi büntetőbírószág elnevezésében a szervezetet nem nagybetűvel írta („Nemzetközi Büntetőbírószág”), hanem tévesen kisbetűvel a tulajdonnév második tagját: „Nemzetközi büntetőbírószág”. Másrészt a jelölt a lexikonra hagyatkozva nem ellenőrizte a tagok számát, amely az Rtsz. szerint 124, a valóságban (2024-től) 125. (Figyelemmel Magyarország 2024 őszén bejelentett kilépési szándékára.) Továbbá a három fenti bíraskodási terület mellett (2017-től) létezik egy negyedik alrendszer is, eljárhat a szervezet az agresszió büntetével gyanúsítottakkal szemben is, amit tehát a lexikon nem említ.
7. A felperes mellett udvarias, de egyértelmű kritikát publikációkban mások is megfogalmaztak (KORINEK 2020; HAUTZINGER 2020). (Emellett informálisan számos professzor, kutató is erős fenntartásokat fogalmazott meg.)
8. A felperes a keresetlevélben kifogásolta az ebrendészetről szóló szócikket, amely azt sugallja, mintha ma is létezne ilyen rendészeti igazgatás. A probléma ismét egy szellemi termékben tükröződött, egy egyetemi szakdolgozatban a szerző az Rtsz. alapján ilyen tartalmú kijelentést tett.

9. Szintén kritika tárgya volt a perbeli okiratban a rendészet/rendvédelem kifejezések összesen hétféle magyarázata. Ezek a rendvédelmet tudományos kifejezésként mutatták be.

## II.

Sallai János tanú írásos gondolataira, a nyilatkozata sorrendjében az alábbiakat adom elő.

1. A tanú „nagyon hasznosnak” tartja, hogy „a *Rendészettudományi szaklexikon* a kiadását követő ötödik évben is a rendészettudományi közélet érdeklődésére tart igényt” (SALLAI 2025: 259). Utal arra, hogy a rendészettel kapcsolatos tudományos viták, mintha „alacsonyabb intenzitással zajlanának” (SALLAI 2025: 259).

A felperes egyetért mindkét gondolattal.

2. A tanú szerint „jó érzés volt olvasni a képzeletbeli keresetlevelet, amely kritikát, esetenként pedig eltérő megállapításokat tartalmaz” (SALLAI 2025: 260).

A felperes a legnagyobb tisztelettel köszöni a tanú sorait. Köszöni azt részeiben és egészében. A felperesnek megtiszteltetés együtt gondolkodnia azzal a tudóssal, aki a rendészet történetének első számú kidolgozója. Sallai professzor sokéves kutatómunkája és annak tudományos eredményei nélkül nem lehet alakulóban lévő rendészettudományról beszélni. A felperes meggyőződéssel vallja a tanúval együtt: a rendészet tudománnyá válásához elengedhetetlen a korrekt vita, a másik gondolatainak befogadására való készség, annak valamilyen részben történő „bedolgozása” a saját ismeretanyagba, ami kölcsönösen jellemzi a másik oldalt is.

3. A tanúvallomás ezt követően viszonylag hosszasan bemutatja az Rtsz. születésének körülményeit. Korrekt kortörténet.
4. A következő gondolat a felperes álláspontja szerint valamilyen tanúi téves értelmezésen alapul. Ugyanis azt írja Sallai János: „A képzeletbeli keresetlevél 2. pontjában megfogalmazottak véleményem szerint csak részben helytállóak. A rendészettudomány etablációja 2012-ben a MAB 2012/8/III/2/2. (2012. 09. 28.) sz. határozatával, amellyel a rendészettudományt tudományággként ismerte el, megtörtént, ezért ennek tudományos érvekkel való vitathatósága lehetséges, de a határozat lebegtetése, megkérdőjelezése nem reális, nem elegáns” (SALLAI 2025: 261–262).

A tanú álláspontja szerint tehát a MAB határozat „tudományággként ismerte el” (MAB 2012) a rendészettudományt. Álláspontom szerint a tanú talán elsiette ezt a konklúziót, a legnagyobb tisztelettel nem áll módomban osztani ezt a következtetést.

Legyen szabad az alábbiak szerint indokolnom.

A felperesi kereset 2. pontja „az érvényesíteni kívánt jog” címmel a következőt tartalmazza. „Tárgyi kereseti kérelmemet a rendészet valós tudománnyá válásának jogára alapítom. Arra a jogra, ami a kutatási tárgyukkal összefüggésben a rendészettel foglalkozó tudósok, kutatók, elméleti és gyakorlati szakemberek elidegeníthetetlen jogát képezi. Amely jogot sérti, torzítja minden olyan fogalom, szaklexikonban olvasható szócikk, amelyek inkognitívák, a rendészet tényleges megismerését akadályozzák, a rendészeti tudományos gondolkodást hátráltatják.

Tisztelt Bíróság! Meggyőződésem, hogy a rendészettel foglalkozó nevezett lanyki kör szubsztanciális joga, hogy a rendészet elérje azt a szignifikáns minőséget, ezakt tudáshalmazt, amely eredményeként kiérlelődik a tudománnyá válása. Ezt pedig – álláspontom szerint – jelentős mértékben akadályozza a jelen per tárgyát képező egyes kifejezések” (mármint az Rtsz. adott kifejezései) (BALLA 2024: 365).

Tisztelt Bíróság! A fenti szó szerinti idézettel azt kívántam bemutatni, hogy a tisztelt tanú téves értelmezés alapján állítja, hogy „csak részben helytállók” a 2. pontban megfogalmazottak, majd a MAB határozatával próbálja igazolni állítását. Tévesen értelmezi a tanú az általam írtakat, amelyben egyetlen utalás sincs a MAB határozatra. A keresetemben szóba sem került ezen okirat „megkérdőjelezése”.

De ennek a kérdésnek van egy izgalmasabb oldala is. Ha már a tanú a rendészettudomány létét a MAB állásfoglalása alapján kezeli tényként, akkor érdemes pontosan megvizsgálni a hivatkozott okiratot. Mit is tartalmaz valójában a MAB határozat?

A MAB *Akkreditációs értesítője* 17. évfolyam 3. szám 2012 decemberében kiadott okiratának 5. oldal második közleményében szó szerint ez áll: „2012/8/III/2/2. MAB határozat. (2012.09.28.) A rendészettudomány tudományágként való elismerésére elvi támogatás született, de szükség van még a tartalmi jellemzők és követelmények kidolgozására”.

Ennek a határozatnak álláspontom szerint egyetlen helyes értelmezése lehetséges. Nevezetesen a MAB „elvi” (!) – tehát gyakorlati – értelemben támogatja a rendészettudományt ági tudományba sorolni, de (!) elengedhetetlen a további tartalmi jellemzők és követelmények meghatározása, ezek kidolgozása. Másként: alakulóban van egy olyan tudományterület, amelynek valós, önálló tudományágként besorolása lehetséges, amennyiben a MAB által megfogalmazott feladatokat teljesítjük.

A tisztelt tanú tehát – remélem, nem bántom meg –, azt hiszem, téved, amikor azt állítja a citált MAB 2012/8/III/2/2. (2012.09.28.) számú határozat alapján, hogy a MAB a „rendészettudományt tudományágként ismerte el” (MAB 2012). Félreérthetetlen nyelvtani értelmezést kizárva nem azt rögzítette, hogy „A MAB megállapítja, hogy a rendészettudomány létező tudományág” (MAB 2012). Vagy: „A MAB megállapítja, hogy a tudományági követelmények teljesítésével a rendészet önálló tudományággá vált” (MAB 2012). Ilyen, vagy ezekhez hasonló nyilatkozat hiányában nem helyes a fenti MAB határozatba belemagyarázni annak nem létező tartalmát.

Ezzel együtt a felperes nyitott arra, hogy kellő tisztelettel tudomásul vegye: a kutatói gondolkodás szabadságának keretében a MAB idézett állásfoglalása az adott kutató számára az új tárgy tudományági fejlődésének befejezett tényként való kezelését, értelmezését jelentheti.

A teljességhez hozzátartozik, hogy a fenti határozat után mintegy 10 héttel, 2012. december 7-én a MAB a 2012/10/V/2. számú határozatával a Rendészettudományi Doktori Iskola (RDI) létesítése szempontból (!) azt rögzítette, hogy az önálló tudományági besorolás akkor támogatható, ha több feltétel teljesülése

mellett létrejön a rendészetelméleti mesterszak és azon a képzés a MAB támogatásával elindul. Vagyis a rendészet tudomány kialakulásának formai szempontjait fogalmazta meg a MAB a doktori iskola tekintetében.

„A MAB FVB 18/2015. sz. határozatával 2020.VII.31-éig a D226. sorszámon akkreditálta az NKE Rendészet tudományi Doktori Iskolát (RDI), egyben a második félévre monitor vizsgálatot rendelt el.” Ezt olvashatjuk prof. dr. Kerezsi Klára, az MTA doktora, egyetemi tanár, az RDI akkori vezetője 2017. december 17-én kelt és a MAB-nak címzett beszámolója első sorában. A jelentés szerint a „MAB határozat a doktori iskola alapításának érdemi vizsgálatánál [...] fenntartásait fogalmazta meg”. Vagyis a MAB 2015-ben akkreditálta az RDI-t, amelyből következően teljesült a 2012-ben egyik feltételként előírt követelmény. De a követelmény teljesítése még nem azt jelenti, hogy ettől kezdve a rendészet önálló tudományág lett. Pusztán csak azt, hogy megteremtődött a rendészetrel összefüggő iskolarendszerű tudományos képzés, kutatás.

De tegyük kicsit félre a MAB (egyébként valóban félreérthető) határozatát! Ugyanis ez a forma és nem a tartalom. A rendészet valós tudományágként elismeréséhez ugyanis még számos tartalmi kérdést kell a kutatói körnek tisztáznia.

Ezek közül néhányat – közel sem a teljességre törekedve – megnevezek:

- Évtizedek óta tisztázatlan, hogy mi az alakulóban lévő tudományterület neve: rendészet vagy rendvédelem (a felperes megjegyzi, hogy nincs még egy olyan tudományos minőségre törekvő terület, amelynek vitatott már az elnevezése is).
- Mit értünk a rendészet jogi tárgyán: biztonságot, közbiztonságot, közrendet, belső rendet, alkotmányos rendet? Mit véd a rendőr? A felperes nem reprezentatív felmérése szerint mintegy 50 „utcai” rendőrből egy sem tudta megmondani, hogy az igazoltatásnál – ami a rendőrségi törvény 29. §-a alapján a közrend, a közbiztonság céljából végezhető rendőri aktus – mit jelent, hogy igazoltatja azt, akinek a személyazonossága a nevezett két szempont érdekében szükséges.
- Mi a rendészet 21. századi fogalma (továbbra is használjuk a megkövült, agyonporosodott, porosz, mintegy 225 éves *Allgemeines Landrecht* Szamel professzor által 1991-ben átvett definícióját, vagy megpróbáljuk a rendészetet a közigazgatási ágazati *differentia specifica* alapján az igazgatott jogi tárgy és az ahhoz rendelt – az erőszak-monopólium övezte – eszközrend szerint definiálni, figyelemmel arra a tényre, hogy a rendészetnek a rendőrség mellett több mint tízféle alrendszere van)?
- Az Alaptörvény 46. cikkében meghatározott rendőrségi feladatot miért képezte le a rendőrségi törvény olyan jogilag értelmezhetetlenül, ahogy tette, vagy miért csak a rendőrség és a nemzetbiztonság szerepel alkotmányos meghatározásban?
- A központi államigazgatási szervekről szóló 2010. évi XLIII. törvény módosításai a rendészet szerveinek tekintetében milyen logika alapján dobálja ide-oda az egyes rendészeti szerveket (mint legutóbb a nemzetbiztonság szervezetét vont ki ebből a körből; döbbenetes a jogalkotói rögtönzés, ami még csak egy rövid, formális indoklással sem farszítja magát)?

- Mi a rendészet alkotmányos megközelítése (ebben a kérdésben az utóbbi néhány évben Patyi András publikációi utat mutatnak)?
- A rendészetnek mi a nemzetközi koordináta-rendszere, jogi eljárási rendje (ebben a kérdésben az NKE RTK korábbi Alkotmányjogi és Közigazgatási Jogi Tanszékén megindult kutatást a tanszék nehezen értelmezhető átszervezése megrekesztette)?
- Mi a politika szerepe a rendészet működésében (amely politika determináló pozícióban viszonyul például egy jogellenes demonstrációhoz, amikor a rendőrségi törvény 13. § (1) bekezdése mérlegelés nélküli intézkedési kötelezettséget ír elő a jogsértő tény észlelésekor, a rendőrség háttérbe helyezésekor)?
- Mennyiben rendészeti szerv a katasztrófavédelmi szervezet (amelynek hatáskörei nagy részét át lehetett adni a nem rendészeti vármegyei hivatalnak)?
- Mi az önkormányzati rendészet szerveinek valós társadalmi funkciója akkor, ha a politikai centralizációs törekvések egyre inkább szűkítik a decentralizált önkormányzatok anyagi mozgásterét?
- Valós jelenség a komplementer rendészet (amely magában foglalja a vállalkozási alapon működő és a Polgári Törvénykönyv szerint egyesületi formában megalakult, egyebekben a paraadminisztrációhoz sorolt Országos Polgárőr Szövetséget is, amely a rendészet jellemzői közül egyetlen kritériummal sem rendelkező szervezet)?
- Mi a rendészet politikán átívelő stratégiája?
- Miért születhet meg olyan alapmű, amely zsinórmértékként szolgál a fiatal (és más) kutatóknak annak ellenére, hogy számos téves szócikket tartalmaz, amelyek aztán torzító hatást válthatnak ki az adott mű egészére nézve?
- Számos kérdést fel lehetne még tenni. Ezek a markáns kérdések arra mutatnak rá, hogy nem attól tudomány a rendészet, hogy több rendészeti publikáció ezt – bár tiszteletre méltó hittel és meggyőződéssel – vallja. Nem is attól, hogy a MAB fent körülírt és az RDI létrejötté szempontjából hozott egy belemagyarázható határozatot. Hanem attól, ha a fenti és számos más kérdésben a rendészet művelői tudományos alapossággal és a tudomány objektív mércéjét elérő tartalommal választ adnak. Tisztelettel utalnék itt a *Belügyi Szemle* 2024/6. számában olvasható *Ceterum censeo, ne beszéljünk még rendészettudományról* című cikkemre, amely a tudományos folyóirat *Vitaforum* rovatában jelent meg. (Vita nem alakult ki, egyetlen reakció sem született...)
- Ha a rendészet valós tudományterület, akkor a szakma miért nem használja ennek eredményeit? Mi hasznosult eddig például a rendészeti jogalkotásban vagy a rendészet gyakorlatában a rendészeti kutatások eddigi eredményeiből? Egyáltalán szüksége van-e a rendészeti központi államigazgatásnak a rendészeti kutatások centrumának számító NKE Rendészettudományi Kar tudományos sikereire? Mert ilyen ugyanis van. Másként fogalmazva: milyen értéket testesítenek meg a rendészeti szervek vezetőinek az elmúlt sok év rendészeti tudományos tézisei, amelyek számos tudományos konferencia, doktoranduszi értekezés, publikáció termékeként rendelkezésre állnak? (A felperes megjegyzi, hogy ebben a kérdéskörben igen szélesek például

a rendészeti kodifikátorok perspektívái, amelynek akár a legcsekélyebb fokú kihasználása esetén nem került volna sor a fent említett nemzetbiztonsági szervek kiszervezésére a központi államigazgatás rendészeti szervei közül.)

A kérdéskört marginálisan érinti az a tény is, hogy a Magyar Tudományos Akadémia IX. Osztálya Gazdaság- és Jogtudományi Bizottságának keretében működő rendészeti struktúra is nélkülözi a „tudomány” minősítést. A nevezett Bizottság keretében funkcionáló albizottság neve nem „Rendészettudományi Albizottság”, ellenben „Rendészeti Albizottság”. Talán nem ok nélkül.

5. Tisztelt Bíróság! Keresetemben annak adtam hangot, hogy a rendészettudomány mint alakulóban lévő tudományág nem engedheti meg, hogy a *Rendészettudományi szaklexikon*nak nevezett – ismét hangsúlyozandó, hogy egyébként sok tekintetben nagyszerű – mű a precízen megfogalmazott szócikkek helyett számos helyen erősen pontatlan kifejezéseket, magyarázatokat rögzítsen. Ennek megerősítésével azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a MAB fent idézett okiratainak tükrében nem helyes azt állítani, hogy a minősítő szervezet minden kétséget kizáróan a rendészetet önálló, létező tudományággént definiálta.
6. A tisztelt tanú szerint – hivatkozva a keresetem 3. pont *f*) bekezdésére – „információ hiányát mutatja”, hogy „a szaklexikon korrigálása kapcsán csak hallgatás van” (SALLAI 2025: 262). Vagyis nincs információm az Rtsz. hibáinak folyó feltárására és azok kiküszöbölésére. A tanú lábjegyzetében megjegyzi, hogy tudomása szerint a korrekcióra irányuló tevékenység céljából a Belügyminisztériumban létrejött egy munkacsoport.

Tisztelettel szeretném megjegyezni, hogy az információhiányomra tett észrevétel talán gyengíti az a tény, hogy a nevezett munkacsoportnak magam is tagja vagyok. Sőt, egyik kezdeményezője.

Megjegyzem továbbá, hogy a tisztelt tanú is tagja ennek a munkacsoportnak.

7. A következőkben a tisztelt tanú az ebrendészet tárgyában a keresetem 3. pont *g*) bekezdésében tett állításaimra tesz tanúvallomást. Megengedőbben, mint fent, amennyiben azt írja, hogy állításaim „az ebrendészet kapcsán nem mindenben helytállóak” (SALLAI 2025: 262). Vagyis részben elfogadja a kritizáló véleményt, részben nem.

A tanú mértani pontossággal, kifogástalan szakmaisággal utal a kutyákkal összefüggő 19. századi szabályozásra. Az 1800-as évek közepén, második felében valóban rendészeti kérdés volt az ebtartás. De... kedves tanú, 2025 van! Az ebrendészetnek az Rtsz.-ben való szerepeltetése akkor igazolható vissza, ha a szócikk úgy rögzíti ezt a tárgykört, mint rendészettörténeti, ma már nem létező intézményt. Ehelyett azt sugallja, hogy a mai rendészetben van ebrendészet. Nincs. Mint ahogy nincs lepkerendészet. Légyrendészet. Ugyanis az ebekkel (lepkékkel, legyekkel) összefüggő jogi szabályozás nem a rendészet jogi tárgyába tartozó kérdés (közbiztonság/közrend), vagyis nem biztonsági kérdés a kutyatartás (lepketartás, legyek reptetése). Aztán a jogalkotó nem teremtette meg a rendészeti szervezeti feltételt, nincs rendészeti szervezete a kutyáknak

(lepkéknek, legyeknek). Az ebtartás nem tárgya a rendészeti fellépésnek. Önkormányzati (jegyzői) hatáskör.

Analógiával élve: az első objektív közigazgatási szankció az építésrendészeti jogban jelent meg. A városrendezésről és az építésügyről szóló 1937. évi VI. tc. 27. §-a szerint kihágást követ el, aki megszegi a jogszabály rendelkezéseit, és az ezzel összefüggő eljárás rendőri büntetőbírói hatáskört képezett. A kihágás okán folytatott rendészeti eljárásra figyelemmel abban az időben beszélhettünk építésrendészetről. De ma már nem, hiszen vármegyei hivatali jogkörbe tartozik ez az igazgatási terület, a rendészetnek semmilyen hatásköre nincs. Így nincs építésrendészet.

Ezeket az állításaimat – úgy érzem – nem gyengíti a tanú következő és az adott gondolatát záró mondata, ami azt rögzíti, hogy ha „napjaink kutyával kapcsolatos” veszélyforrásai, például „harci kutya vagy betegséget terjesztő, gazdátlan kutya által előidézhető” problémák, mivel léteznek, „akkor nem tarom teljesen jogosnak az ebrendészet elvetését” (SALLAI 2025: 262).

A tanú – álláspontom szerint – ezzel a mondatával pontosan engem igazolt. Ugyanakkor azt gondolom, hogy a véleményét abszolút tiszteletben kell tartani, nevezetesen azt, hogy nem tartja teljesen jogosnak a mai szabályozást, ami nem terjed ki az ebrendészetre. De gustibus non est disputandum.

A fentiekre figyelemmel törlésre vagy legalább korrekcióra javaslom az Rtsz. ebrendészetről szóló szócikkét, annak részben valótlan tartalma miatt.

8. A tanú egyetértett a rendészet és a rendvédelem kifejezések körüli összevisszaságot bemutató álláspontommal.
9. Végül a tanú tanúsítja, hogy az Rtsz. „kapcsán tett megállapításai[m] részben helytállóak, részben kiigazításra, javításra szorulnak” (SALLAI 2025: 263).

Tisztelettel köszönöm a tanú véleményét, summázó összegzését. Külön köszönöm, hogy megtisztelt a vita lehetőségével. Meggyőződésem, hogy az alakulóban lévő rendészettudományok elemi szükséglete sok ilyen vita, polemizálás, közös gondolkodás. Ebben igen szélesek a perspektíváink.

Őszintén hiszem, hogy a tisztelt tanú úgy veszi soraimat, ahogy számon: személyét tisztelve, munkásságát elismerve és nagyra tartva jobbítani szeretnék. Ebben további együtt gondolkodásra, közös tanakodásra, konstruktív vitára kérem Sallai Jánost, a magyar rendészet történetét mintegy 1990-ig feldolgozó kiváló tudósát.

Budapest, 2025. augusztus 19.

Dr. Balla Zoltán felperes

## Felhasznált irodalom

1937. évi VI. tc. a városrendezésről és az építésügyről

2012/8/III/2/2. MAB határozat (2012. 09. 28.) Doktori iskolák létesítésének és működésének véleményezése – új tudományágak: állam- és közigazgatás-tudomány, rendészettudomány. *Akkreditációs értesítő*, 17(3), 2012. december

BALLA Zoltán (2024): Képzletbeli keresetlevél a bírósághoz. In GAÁL Gyula – HAUTZINGER Zoltán (szerk.): *A rendészet tudománya és gyakorlata*. Pécs: Magyar Hadtudományi Társaság Határőr Szakosztály Pécsi Szakcsoport, 365–370. Online: [https://pecshor.hu/periodika/XXVI/Balla\\_Zoltan.pdf](https://pecshor.hu/periodika/XXVI/Balla_Zoltan.pdf)

BODA József főszerk. (2019): *Rendészettudományi szaklexikon*. Budapest: Dialóg Campus.

HAUTZINGER Zoltán (2020): A rendészettudomány határtudományai. *Magyar Rendészet*, 20(3), 137–146. Online: <https://doi.org/10.32577/mr.2020.3.8>

KORINEK László (2020): Utószó a Rendészettudományi szaklexikonhoz. *Belügyi Szemle*, 68(11), 7–17. Online: <https://doi.org/10.38146/BSZ.2020.11.1>

SALLAI János (2025): A 3. sz. tanú nyilatkozata. Válasz Balla Zoltánnak a Képzletbeli keresetlevél a bírósághoz című publikációjára. *Magyar Rendészet*, 24(6), 259–266. Online: <https://doi.org/10.32577/mr.2024.ksz.17>